
HENKILÖKOHTAISESTI

Teologianopiskelija Sanna Kuosa luottaa Jumalan johdatukseen

STI:n käytävät tulvivat hymyä ja naurua, kun Sanna Kuosa on paikalla. Helsingissä viidettä vuotta teologiaa opiskeleva Sanna (25) on viihtynyt instituutin toiminnassa opintojensa alusta lähtien.

Orimattilasta kotoisin oleva Sanna sai kipinän uravalintaan Ryttylän Kansanlähetysopistolla, jossa hän oli vuoden verran teologisella peruskurssilla.

- Luotin siihen, että Jumalan tahto tapahtuu tulevaisuuteni suhteen. Kun pääsin teologiseen tiedekuntaan, se tuntui heti oikealta paikalta, Sanna kertoo opiskelupaikan löytymisestä.

Sanna ei ole kiirehtinyt opinnoissaan, koska hänestä opiskeluun on hyvä käyttää riittävästi aikaa.

- Aiemmin pidin opiskelua välivaiheena ennen työelämään siirtymistä, mutta opiskelullakin on itseisarvo, hän huomauttaa.

- Tämä on aikaa, jolloin elämässä ei vielä välttämättä ole suuria vastuualueita ja opiskelijalla on mahdollisuus kokeilla useampia asioita, Sanna toteaa.

Töiden armoilla?

Opiskelijana Sannaa puhuttelee työelämän ja opintojen yhdistäminen.

- Teologianopiskelija voi kokeilla erilaisia töitä, esimerkiksi seurakunnan leireillä,

mutta siinä on mahdollisuus väsyä helposti. Varsinkin naisteologi, joka ei halua papiksi, kokee tarvetta kerätä mahdollisimman paljon kokemusta eri aloilta. Jos kieltäytyy jostain työtarjouksesta, saattaa itselle tulla tunne, ettei minua enää ikinä pyydetä tällaisiin projekteihin, Sanna tuo huolenaiheensa esille.

Hän on huomannut, että hengellisessä työssä on muutenkin vaara palaa loppuun.

- Olin viime kesän Savonlinnan kristillisellä opistolla töissä. Pidin työ- ja loma-ajoista kiinni, eikä kukaan syyllistänyt minua siitä. Päinvastoin minua rohkaistiin, että se on oikea tapa tehdä työtä, hän kertoo.

- Ennen en ollut samalla tavalla rohjennut asettaa rajoja, vaan olin tehnyt töitä ”Minun täytyy jaksaa vielä” -periaatteella. Kuitenkin se, että jaksaa kunnolla tehdä työnsä, on lopulta kaikkien etu, Sanna painottaa.

Läheinen olohuone

- Kuulin STI:stä Ryttylän kurssilla, jossa Eero Junkkaala ja Timo Eskola kävivät pitämässä tunteja. Liityin STI:n kannattajaren-

kaaseen ja aloin saada Kulmakiveä, Sanna kertoo. Kun opinnot käynnistyivät Helsingissä, alkoi Sanna käydä instituutin luennoilla.

- STI:n luentosarjojen aiheita ei oikeastaan muualta löydä, ja lisäksi ne ovat teologeille suunnattuja, Sanna sanoo tyytyväisenä. Hän on ollut mukana opintojensa alusta alkaen myös STI:n opiskelijaneuvostossa ja viihtyy instituutissa muutenkin.

- Ystävät ovat tärkeä osa STI:ssä oloa, hän jatkaa. Sannan mielestä instituutin sijainti keskustassa saa sen tuntumaan läheiseltä olohuoneelta, jossa opiskelija voi tuulettaa tunteitaan.

- STI:ssä on helppo mennä juttelemaan työntekijöille sekä teologisista asioista että silloin, kun haluaa keskustella vanhempien kristittyjen kanssa, Sanna puhuu kokemuksestaan.

Viestejä menneisyydestä

Teologinen instituutti tutustutti Sannaa paremmin myös Israeliin sekä ennen kaikkea arkeologian maailmaan.

Sanna oli ensimmäisen kerran Israelissa kesällä 1999, jolloin hän työskenteli kaksi kuukautta vapaaehtoistyöntekijänä Jerusalemin keskustassa sijaitsevassa Lähetysseuran työkeskuksessa. Jo seuraavana kesänä Sanna palasi Israeliin STI:n järjestämälle kaivausmatkalle, jonka kohteena oli Emmaus-Nikopolis.

- Arkeologiassa minua kiinnostaa se, että sen avulla pääsee konkreettisesti menneisyyden kanssa kosketuksiin. Ruukunpalasten löytämiseen kyllä turtui, mutta kun

pysähtyi ajattelemaan, että ne olivat noin 2000 vuotta vanhoja, se tuntui uskomattomalta, Sanna kuvailee.

- Asuimme matkan aikana Betlehemissä palestiinalaisalueella. Minulla oli ollut ennakoluuloja arabikulttuurista, mutta ihmiset olivat todella mukavia, Sanna muistelee hymyillen.

Teol. yo Laura Junkkari